

Слободан Стојадиновић

ПОМОЋНА ПЕСМА

Немају речи лице и корак им је плитак
Кад у смисао улазе без наде да ће изаћи
Из њега са њим на леђима: слика
Која се не види од речи усред зиме
Не чека одабраног но њу пролеће чека
А ове речи сам гурнуо у метеж
Надајући се да ће бар мени
Не уђем ли довољно дубоко у песму
Показати да ме је занос опколио
Површно: до преиспитивања само
А помислио сам када сам се
Нагнуо над папиром: усправиће ме песма
А усправља ме таштина
— Ето ни судбину не залива крик
И она има судбину беспомоћну
 Ови су редови сиви
Али зар није задовољство већ ту
Што ове бесмислице моје безнађе храни
А не твоје судбино речи
 Мада трчимо ли за собом
 сумњо — љубавнице
Ко је све овде — то се не сведе
Ни бројевима ни музиком ни веровањем
 А ја сам уморан
 Шта ја значи? (било које)
Када може и ништа да(не) значи
А ако смо ја(ти) и ништа
на окупу у речима
Речи су у нама и над собом
Па пошто се више не зна у ком смеру

Ова песма може да заплива да завршимо
А почећемо други пут из истих сумњивих
стопа Другачији и друго-прво ако се
ишта може почети другачије на непрењаљени
први начин: рушилачки почев са собом

ИЗ СНА ПО ПРОТОКОЛУ

Непредвиђене последице су сумња у раст
недотучени хаос, непроветрена тишина...
говориш, пишеш, подржаваш буђења
по протоколу: избор, наименовање

Ти се не сећаш, ти се не осврћеш
Ти не окрећеш туђе стране
Ти признајеш суд само на растојању
Ти драматизујеш Капитал за
Народно позориште

Ти си свој човек на нашим леђима
Ти си наша временска понорница:
Није ти лако да се изгубиш
Све смо твоје путеве саградили

Будиш се добровољно не спавати се
ни када киша пада ни кад су празници:
Твоје кораке чујеш са свих страна
У гомили ти сви на тебе личе

ПИСАО САМ ПИСМА

Писао сам писма себи понајвише
када сам волео себе на улици:
да сте ме видели како сам тада
корачао писали би сте и ви себи
а да ли би ваше писмо ико примио
е то је песма које овде нема

Писао сам писма и другима
мртвима најчешће
њихов ми је одговор био познат
на њега нисам чекао као што
одговоре чекају заљубљени
Ту је гинула драж замке
од лажне висине
али ту се и рађао песник
какви су желели самоуправљачи
да избегну

Писао сам писма себи
она која нисам добио
највише су ми помогла
да схватим да не живим узалуд
у корену сна

Писао сам писма себи годинама
сада имам шта да читам

ОДЈЕДНОМ: БУЋ!

Кад год из смисла излазим
као да излазим из тамнице
ма где кренуо из себе
не можеш се нагледати
где си све залутао
и док ти гледаш около
одједном: бућ! и опет си
сагнуо главу пред руду
а руда на смисао мирише
а смисао не зауставља
никога другог до тебе
да будеш оно што ниси
слободан од свега
од смисла понајпре
Бесмисао није доушник смисла
што није на твојој страни
почео ров да копа
али ни ти не прекидај нити
ни на њима не виси
твоја слобода
Ако ме смисао запоставља
зато што и ја ноћу
слушам Радио — Београд
пустићу браду
па ћемо видети за кога ће
време да нађе собичак

С Т И Д

Стид не остаје иза нас у мраку
када отвара старе гробове
на месту које чека олују
али његову сличност
са границама света открива

Још само у најмрачнијим дубинама земље
природа игра
али ја и остаци стида
на избљуваној смо површини
и само нас сличност са оним
чему се надамо
спашава од љубави према природи